

Załącznik nr 2 do uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 21 lutego 1961 r. (poz. 122).

WYKAZ ZAOPATRZENIA OGRODÓW DZIAŁKOWYCH W DRZEWKA OWOCOWE I NAWOZY SZTUCZNE
W OKRESIE 1961—1965 R.

a) Drzewka owocowe:

Asortyment	L a t a				
	1961	1962	1963	1964	1965
	w tysiącach sztuk				
Jabłonie karłowe	3	20	40	80	80
Grusze karłowe	2	5	10	20	20
Sliwy niskopienne	10	10	10	20	20
Wiśnie krzaczaste	10	10	10	20	20
Czereśnie krzaczaste	10	10	10	20	20
Brzoskwinie	10	10	10	20	20
Morele	10	10	10	20	20
Razem:	55	75	100	200	200

b) Wapno nawozowe workowane w ilościach corocznie uzgadnianych z Centralną Radą Związków Zawodowych, nie mniejszych niż 7.500 ton rocznie.

c) Inne nawozy sztuczne w ilościach corocznie uzgadnianych z Centralną Radą Związków Zawodowych, nie mniejszych niż 7.500 ton rocznie.

123

UCHWAŁA Nr 55 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1961 r.

w sprawie cen na usługi wykonywane dla ludności

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Właściwe do spraw cen organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych ustalają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz §§ 2 i 4, ceny usług wykonywanych dla ludności przez:

- 1) państwowe przedsiębiorstwa (zakłady) podległe radom narodowym,
- 2) spółdzielnie,
- 3) zakłady organizacji społecznych,
- 4) zakłady rzemiosła indywidualnego oraz inne jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych określają z zachowaniem przepisów § 3 ust. 2 i 3 wykazy usług (specjalności usługowych), których ceny ustalane będą przez właściwe do spraw cen organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą nie obejmować w wykazach (ust. 2) obowiązkiem ustalania cen — usług o mniejszym znaczeniu wykonywanych przez jednostki określone w ust. 1 oraz usług świadczonych przez zakłady o szczególnie wysokim poziomie wykonywania usług, z których korzysta ograniczona ilość odbiorców (usługi luksusowe).

§ 2. Właściwe do spraw cen organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych nie ustalają cen następujących

usług wykonywanych dla ludności nawet w przypadkach, gdy usługi te wykonywane są przez jednostki wymienione w § 1 ust. 1:

- 1) usługi (świadczenia) zakładów społecznych służby zdrowia oraz państwowych zakładów pomocy społecznej,
- 2) usługi (świadczenia) z zakresu ochrony zdrowia, a w szczególności lekarskie i lekarsko-dentystyczne, udzielane przez spółdzielnie,
- 3) przedstawienia teatralne oraz wyświetlanie filmów,
- 4) przemiał zbóż,
- 5) usługi rzeźniane,
- 6) usługi państwowej służby weterynaryjnej,
- 7) przewozy konne towarów z wyjątkiem rozwózki opału oraz wywózki drewna z lasów.

§ 3. 1. Niezależnie od dalszych przepisach uchwały jest mowa o wykazach, należy przez to rozumieć wykazy usług (specjalności usługowych), których ceny ustalane będą przez właściwe do spraw cen organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

2. Wykaz usług powinien obejmować usługi o charakterze podstawowym, określone przez Państwową Komisję Cen, oraz ważniejsze usługi (specjalności usługowe) o znaczeniu miejscowym.

3. Wykazy usług (specjalności usługowych), jak również wszelkie zmiany tych wykazów winny być ogłaszane w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

4. Ceny usług nie objętych wykazem ustalają jednostki wykonujące te usługi.

§ 4. 1. Państwowa Komisja Cen określa wytyczne do ustalania cen usług, o których mowa w § 1.

2. Państwowa Komisja Cen może ustalić ceny usług, o których mowa w § 1, obowiązujące jednolicie w całym kraju.

3. Jednolite ceny usług ustalone w trybie ust. 2 mogą mieć charakter cen maksymalnych.

§ 5. 1. Upoważnia się prezydya wojewódzkich rad narodowych do przekazywania prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych uprawnień do ustalania cen na usługi wykonywane dla ludności, a objęte wykazem, o którym mowa w § 3.

2. Przekazanie uprawnień, o których mowa w ust. 1, powinno być dokonywane w drodze zarządzeń prezydium wojewódzkich rad narodowych, ogłaszanych w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

3. Zarządzenia, o których mowa w ust. 2, określają rodzaj (grupę) przekazywanych usług lub — jeśli ma być przekazana tylko część usług danej grupy — dokładne określenie tej części.

4. Prezydya wojewódzkich rad narodowych przekazując uprawnienia do ustalania cen usług w myśl ust. 1 mogą określić zasady ustalania tych cen przez prezydya powiatowych (miejskich) rad narodowych.

§ 6. Ustalanie cen usług o charakterze podstawowym (§ 3 ust. 2) powinno być poprzedzone zasięgnięciem opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych, w razie gdy ceny te ustalane są przez Państwową Komisję Cen (§ 4 ust. 2), lub ze stanowiskiem wojewódzkiej komisji związków zawodowych, w razie gdy ceny tych usług ustalają właściwe do spraw cen organy prezydium wojewódzkich rad narodowych.

§ 7. 1. Ceny usług wymienionych w § 2 pkt 1 oraz pkt 3—7 ustalają właściwi ministrowie w porozumieniu z Państwową Komisją Cen.

2. Ceny usług wymienionych w § 2 pkt 2 ustala Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Państwową Komisją Cen oraz właściwymi centralnymi organizacjami spółdzielczymi.

3. Ceny usług świadczonych przez przedsiębiorstwa usługowe „Orbis” oraz przedsiębiorstwa „Ruch” ustalają właściwi ministrowie w porozumieniu z Państwową Komisją Cen.

4. Ceny pozostałych usług wykonywanych dla ludności przez przedsiębiorstwa (zakłady) podległe ministrom ustalają z zastrzeżeniem ust. 5—8 właściwi ministrowie.

5. W trybie ust. 1 ustalane będą również ceny usług określonych przez Państwową Komisję Cen w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

6. Ceny ustalane przez właściwe do spraw cen organy prezydium wojewódzkich rad narodowych na usługi wykonywane przez jednostki, o których mowa w § 1 ust. 1, obowiązują jako ceny maksymalne również przedsiębiorstwa (zakłady) podległe ministrom, a działające na terenie województwa.

7. Ministrowie mogą w drodze zarządzeń upoważnić zjednoczenia lub przedsiębiorstwa (zakłady) do ustalania cen usług, o których mowa w ust. 4.

8. Przepisy § 4 ust. 2 i 3 mają odpowiednie zastosowanie do usług, o których mowa w ust. 4.

9. Ceny na usługi ustalone z mocą obowiązującą na terenie całego kraju — przekazywane są do wiadomości Państwowej Komisji Cen i ogłaszane w obowiązującym trybie. Ceny obowiązujące na terenie poszczególnych województw, miast lub powiatów przekazywane są do wiadomości właściwych wojewódzkich komisji cen.

10. Przepisy ust. 3—9 odnoszą się odpowiednio również do usług wykonywanych przez jednostki podległe kierowni-

kom urzędów centralnych oraz Zarządowi Głównemu Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa”.

§ 8. 1. Ceny ustalone w trybie niniejszej uchwały na usługi wykonywane dla ludności mają również zastosowanie jako ceny maksymalne w odniesieniu do usług wykonywanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy usług remontowo-budowlanych oraz usług (robót) o charakterze przemysłowym, wykonywanych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (naprawa maszyn i urządzeń produkcyjnych lub usługi związane z wytwarzaniem, przetwarzaniem, podziałem i opakowaniem produktów).

3. Państwowa Komisja Cen upoważniona jest do określania dalszych wyjątków poza określonymi w ust. 2.

§ 9. 1. Ceny na usługi ustalone w trybie niniejszej uchwały powinny zapewniać rentowność jednostek świadczących usługi.

2. Kalkulacja kosztu usług, których ceny ustala się w trybie uchwały, powinna opierać się na przeciętnym koszcie materiałów i robocizny w typowych dla danej specjalności jednostkach wykonujących usługi oraz uwzględniać zysk w wysokości ustalonej przez Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i Państwową Komisją Cen.

§ 10. 1. Usługi na rzecz ludności powinny być świadczone po cenach ustalonych w trybie określonym niniejszą uchwałą.

2. Ceny usług obowiązujące w dniu wejścia w życie uchwały wygasają z chwilą ustalenia nowych cen w trybie określonym niniejszą uchwałą.

§ 11. W przypadkach, o których mowa w § 3 ust. 4, Państwowa Komisja Cen może wprowadzić obowiązek rejestracji cen w wojewódzkich komisjach cen oraz określić tryb tej rejestracji.

§ 12. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Państwową Komisją Cen określi w drodze zarządzenia zasady i tryb podziału na kategorie zakładów wykonujących usługi, o których mowa w § 1 ust. 1.

§ 13. Organy zobowiązane do kontroli stosowania obowiązujących cen w obrotach rynkowych powinny objąć swą działalnością również ceny usług ustalone w trybie niniejszej uchwały.

§ 14. Prezydya wojewódzkich rad narodowych w terminie trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej uchwały określą wykazy usług (specjalności usługowych), których ceny ustalane będą przez właściwe do spraw cen organy prezydium wojewódzkich rad narodowych.

§ 15. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa:

- 1) o prezdyjach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydya rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) o wojewódzkich komisjach cen — należy przez to rozumieć również komisje cen w miastach wyłączonych z województw.

§ 16. 1. Uchwała niniejsza nie dotyczy usług objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1957 r. w sprawie ustalania przez Radę Ministrów wytycznych do określania cen i stawek taryfowych niektórych artykułów i usług (Dz. U. Nr 49, poz. 235).

2. Uchwała nie narusza przepisów:

- 1) uchwały nr 209 Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1957 r. w sprawie trybu ustalania wysokości opłat za usługi przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa (Monitor Polski Nr 54, poz. 335),
- 2) uchwały nr 26 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1958 r. w sprawie określenia właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego w zakresie ustalania cen na niektóre artykuły i usługi (Monitor Polski Nr 13, poz. 80),

- 3) uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1958 r. w sprawie wytycznych do ustalania stawek taryfowych w zakresie przewozów środkami komunikacji miejskiej (Monitor Polski Nr 18, poz. 114),
- 4) uchwały nr 185 Rady Ministrów z dnia 31 maja 1958 r. w sprawie przekazania prezydiom rad narodowych uprawnień do ustalania opłat i stawek taryfowych za niektóre usługi i świadczenia komunalne (Monitor Polski Nr 61, poz. 344).
- § 17. Traci moc zarządzenie nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1956 r. w sprawie właściwości Państwowej Komisji Cen w zakresie ustalania taryf i opłat za usługi rzemieślnicze świadczone ludności (Monitor Polski Nr 37, poz. 440).
- § 18. Wykonanie uchwały porucza się właściwym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, Państwowej Komisji Cen oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych.
- § 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

124

UCHWAŁA Nr 104 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 marca 1961 r.

w sprawie zmian w normatywie projektowania mieszkań i budynków mieszkalnych wielorodzinnych w miastach i osiedlach.

§ 1. W normatywie projektowania mieszkań i budynków mieszkalnych wielorodzinnych w miastach i osiedlach, zatwierdzonym uchwałą nr 364 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1959 r. w sprawie zatwierdzenia normatywów projektowania dla budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 81, poz. 422) wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 6.4.3, dodaje się zdanie:

„Przy obliczaniu powierzchni użytkowej mieszkania oraz przy ocenie dotrzymania w projektowaniu normatywnej wielkości powierzchni użytkowej mieszkania należy włączyć do jej powierzchni 50% powierzchni loggii przylegającej do mieszkania, przy czym powierzchnia loggii nie może przekraczać 12% powierzchni użytkowej mieszkania bez loggii.”;

2) po pkt 6.4.3, dodaje się nowy pkt 6.4.4. w brzmieniu:

„6.4.4. Podpiwniczenie budynków mieszkalnych należy ograniczyć do powierzchni koniecznej dla umieszczenia komórek lokatorskich, ewentualnie pralni i suszarni lokatorskiej oraz pomieszczeń niezbędnych dla prawidłowego pomieszczenia instalacji wodnych, gazowych, energii elektrycznej, ciepłej oraz urządzeń bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Podpiwniczenie budynku nie może przekraczać jednej kondygnacji.”;

3) pkt 6.7 otrzymuje brzmienie.

„6.7. Sprawy oświetlenia i nasłonecznienia mieszkań regulują odrębne przepisy.”;

4) w pkt 6.8, dodaje się zdanie:

„Zabrania się projektowania centralnego ogrzewania wodnego w pojedynczych budynkach mieszkalnych nie przekraczających 3 kondygnacji, realizowanych poza budownictwem osiedlowym. Jeżeli obok takich budynków przechodzą przewody centralnego ogrzewania, dopuszcza się podłączanie takich budynków do istniejących instalacji centralnego ogrzewania.”;

5) rozdział 6.9. „Wyposażenie sanitarne” otrzymuje brzmienie:

„6.9.1. W miastach i osiedlach wyposażonych w wodociągi i kanalizację oraz w osiedlach, w których wraz z ich wznoszeniem przewiduje się budowę wodociągów i kanalizacji, wszystkie mieszkania w wielorodzinnych budynkach mieszkalnych powinny być wyposażone w instalację wodno-kanalizacyjną, a w miejscowościach zaopatrzonych w gaz — również w miarę możliwości w instalację gazową.

6.9.2. W miastach i osiedlach, które nie posiadają wodociągów i kanalizacji, przy budowie pojedynczych budynków mieszkalnych, nie przekraczających trzech kondygnacji — należy zaniechać wyposażenia poszczególnych mieszkań w instalację wodno-kanalizacyjną, przewidując jedynie niezbędne pomieszczenia oraz miejsca dla ich przyszłego zainstalowania. Do czasu zainstalowania urządzeń wodno-kanalizacyjnych mieszkańcy powinni mieć zapewnioną możliwość korzystania z wody zdatnej do picia. Ponadto należy przewidzieć odpowiednie usuwanie lub odpływ ścieków z budynku.

6.9.3. Odstępstwa od zasad określonych w pkt 6.9.2. wymagają zgody prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

6.9.4. W przypadkach określonych w pkt 6.9.1 kuchnie powinny być wyposażone w zlewozmywak jedno- lub dwukomorowy, ustępy zaś w miskę klozetową z urządzeniem splukującym. W mieszkaniach kategorii od M1 do M5 ustęp powinien być włączony do łazienki, w mieszkaniach zaś kategorii M6 i M7 ustęp może być wydzielony w osobne pomieszczenie. O wyposażeniu łazienek w wannę lub miskę natryskową i umywalkę decyduje prezydium właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

6.9.5. W miejscowościach zaopatrzonych w gaz zaleca się stosowanie piecyków gazowych wieloczerpalnych; w miejscowościach nie posiadających gazu — węglowych piecyków łazienkowych. Jeżeli warunki miejscowe na to pozwalają, zaleca się instalowanie zamiast tych urządzeń bieżącej wody gorącej. W budynkach posiadających instalacje centralnego ogrzewania i gazową należy przewidzieć tylko kuchenkę gazową. W budynkach, gdzie nie ma instalacji centralnego ogrzewania, a istnieje możliwość zaopatrzenia w gaz — należy przewidzieć kuchenkę węglowo-gazową”;

6) dotychczasową treść rozdziału 7 „Odstępstwa od normatywu” oznacza się jako pkt 7.1. i dodaje się pkt 7.2. w brzmieniu:

„7.2. Przewodniczący Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury może w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej przekazywać uprawnienia,